

raabe i Munden paa hverandre. Desuden forekommer det mig, at der ikke kunde være nogen i den høje Rigsdag, som kunde gøre nogen berettiget Indvending mod Opfordringen til at samles i et fælles Leve- raab for Danmark. Thi meget skiller os, men her er dog een Ting, med Hensyn til hvilken vi er enige om, at dette forener os. Det har moret mig som et Vidnesbyrd om den svigtende Hukommelse at se konser- vative Blade fremhæve, at det Raab „Leve Kongen og Grundloven“, som nu blev afløst fra det socialdemokratiske Partis Side med et andet, var det, hvorom alle kunde samles. De har ganske glemt Hi- storien. Thi „Leve Kongen og Grundloven“ var et Raab mod de Konservative. Det afløste det gamle Raab „Leve Kongen“, og det vendte sig mod de Konservatives Misbrug af Kongemagten, og det vendte sig i øvrigt ogsaa mod den daværende Konge, idet Raabet „Leve Kongen og Grundloven“ betød saa meget som: Leve Kongen, og husk, Deres Majestæt, ogsaa paa Grund- loven. Det var oprindeligt et Kampraab, men derefter var der en Tid, hvor det samlede alle, ogsaa under Arbejdet for en ny Grundlov. Men naar det nu volder Vanskelighed at samles derom, ogsaa fordi der som bekendt er dem, der mener, at denne Grundlov kan tiltrænge Ændringer, saa forekommer det mig, at et fælles Leve- raab for Danmark burde vi dog i denne formløse og stilløse Aabning af vor Rigsdag kunne samles uden Vanskelighed om, og jeg tror, man havde staaet sig ved at blive ved den oprindelige Forklaring, at hele denne Hi- storie skyldtes en Misforstaaelse fremfor senere at gaa over til, at der var en virkelig Plan deri. Men man synes altsaa at ønske at sige, at vi lever for Øjeblikket i en Tid, hvor gamle og unge vaagner til Daad, for at opfordre til at raabe og synge i Munden paa hinanden herhjemme. En saadan Vædde- kamp paa de højeste Stemmer i Raab og i Sang skulde man nu ikke indbyde til. Det er dumt, for man ved dog til syvende og sidst, hvem der kan raabe og synge højest her i Byen.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om det, der foregik i det kongelige Teater, da det ærede Medlem Hr. Piirschel har berørt dette. Det er jo ikke første Gang, man mener, at det kongelige Teater er et Sted, hvor man kan tage Revanche for Nederlag andetsteds. Da Systemskiftet i 1901 var gennemført, tog det overvundne Høje Re- vanche i det kongelige Teater og applau- derede rasende Slutningsbemærkningerne i „Jeppe paa Bjerget“, vendt mod den da-

værende Landbrugsminister og hans Kol- leger, som sad i det kongelige Teater, og det københavnske Højreborgerskab gottede sig rigtig over, hvorledes de nye Indehavere af Magten fik paa Pukkelen gennem Hol- bergs Mund og den Udlægning, som dette Bifalds Torden gav Ordene. Det skulde ogsaa Venstre huske nu, naar Folk, som de har været i Alliance med en Tid, mener, at de skal tage Revanche i det kongelige Te- ater, eller som det hedder i et konservativt Blad med en meget rigtig Overskrift: Mini- steriets Nederlag i det kongelige Teater.

Den højtærede Undervisningsminister har utvivlsomt gjort en virkelig Fejl i denne Sag. Undervisningsministre har en Tilbøje- lighed — og den gaar langt tilbage i Tiden, den begynder ogsaa i Halls Periode — til at forelske sig i det kongelige Teater. Der er noget dragende ved Scenen og Kulisserne og Skuespillerne, saaledes at de synes, det er en Hovedopgave at føle sig som Direktør for denne Institution. Den overmaade store Succes, som den højtærede Undervisnings- minister havde straks ved sin Tiltræden ved en rask Regeringshandling — der i øvrigt ingenlunde var uangribelig hverken i Form eller i Indhold, hvad Tiden nok vil vise —, denne rent umiddelbare Succes har aabenbart forledt hende til at føle det som en Hovedopgave at være paa Teatrets Om- raade en Afløser af Dronning Margrete og saaledes antage en lignende Titel, som Dron- ning Margrete havde, af „høje Fru og Hus- bonde og det hele Teaters mægtige For- mynder“. Det ærede Medlem Hr. N. Neer- gaard advarede med virkelig god Grund det nuværende Ministerium mod at hengive sig alt for meget til at lade sig interviewe. Det var et godt Raad, og ogsaa af Mod- standere skal man tage mod gode Raad. Den umiddelbare Popularitet, som man kan vinde hos mine Kolleger i Pressen ved at stille sig til Raadighed, sætter man alligevel ogsaa let over Styr paa den Maade, og Ministre har mange andre Maader at træde i den Forbindelse med Pressen paa, som jeg priser det høje Ministerium for at ønske vedligeholdt, end netop ved enhver Lejlig- hed at underkaste sig Forhør. Hvis man læser „Berlingske Tidende“ for i Gaar, vil man se, at den højtærede Undervisnings- minister, Fru Nina Bang, har været Gen- stand for et formeligt Forhør med Hensyn til sine Udtalelser med Forelæggelse af skriftlige Referater, og der gives en Frem- stilling af, hvorledes dette modtoges med en Tilbøjelighed til at rive det i Stykker og derefter en Tilbøjelighed til at sige noget andet i Stedet for dette. Det var et godt